

Arrest

**nr. 339 906 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat A. PHILIPPE
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend om de behandeling van de hangende vordering tot schorsing te vragen, zoals deze eerder bij verzoekschrift van 12 januari 2026 samen met een beroep tot nietigverklaring werd ingediend, van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat A. PHILIPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Zij legt haar Burundees paspoort voor, dat is voorzien van een door België in vertegenwoordiging van Duitsland uitgereikt Schengenvisum geldig van 30 oktober 2025 tot 29 november 2025 voor een verblijf van 15 dagen en van een inreisstempel op 30 oktober 2025.

1.2. Op 28 november 2025 wordt verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 1 december 2025 richten de Belgische overheden een overnameverzoek aan de Duitse overheden. De Duitse overheden stemmen op 4 december 2025 in met het overnameverzoek, op grond van artikel 12 van de Dublin III-verordening.

1.4. Op 17 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht van verzoekster aan Duitsland. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: [I.]
voornaam: [D.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Burundi*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [I., D.], verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi is, diende op 25.11.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Ze legde daarbij haar origineel paspoort met nummer [...] voor, afgegeven op [...] door [...] in Burundi en geldig tot [...]. Haar paspoort bevat een visum voor Duitsland.

Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit leidde niet tot een resultaat in de Eurodac-gegevensbank.

Echter leidde een onderzoek van haar vingerafdrukken tot een treffer die door het Visum Information System overeenkomstig artikel 21 van Verordening 767/2008 werden verstrekt. De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post in Bujumbura, Burundi de betrokkene op 10.10.2025 een visum verstrekke. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 30.10.2025 en 29.11.2025. De betrokkene legt haar origineel paspoort met nummer [...] voor, geldig tot [...], waarin het visum terug te vinden is.

De betrokkene werd in verband met haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 28.11.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn, maar wel een partner te hebben. Haar partner bevindt zich niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene verklaart een minderjarig kind te hebben. Haar zoon bevindt zich niet in de lidstaten. De betrokkene verklaart geen familieleden in België te hebben. Ze stelt een meerderjarige nicht in Zwitserland te hebben.

De betrokkene verklaart Burundi verlaten te hebben op 29.10.2025 en door Ethiopië en Oostenrijk naar Nederland gereisd te zijn met het vliegtuig. Ze stelt Nederland verlaten te hebben op 02.11.2025 en tot 22.11.2025 in Duitsland verbleven te hebben. Ze verklaart op 23.11.2025 in België aangekomen te zijn.

Op 12.06.2025 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 16.06.2025 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de overname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Aachen/Süd - Raeren of de luchthaven van München (MUC), Frankfurt/Main (FRA), Berlin Brandenburg (BER). Het eerste

aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung") waar de betrokkene zich na de transfer dient aan te melden zal later meegedeeld worden aan de betrokkene.

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat België de situatie in Burundi kent. Ze stelt dat België een ambassadeur heeft in Burundi en zij zich dus bewust zijn van wat er in Burundi gebeurt. Ze stelt ook vrienden in België te hebben. Ze verklaart dat België de mensenrechten respecteert. De

betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Ze stelt zich veiliger te voelen in België en dus liever hier te blijven. Ze verduidelijkt dat de mensen die achter haar aanzaten in Burundi al weten dat ze in Duitsland was. Ze verklaart dat (1) Schrappen wat niet past. Duitsland de situatie in Burundi niet kent zoals België. Ze stelt dat er daarnaast nog de taal is. Ze verklaart dat het moeilijk is om Duits te leren.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene vrienden in België heeft en de taal gemakkelijker vindt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Duitsland omdat zij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, met name dat België de situatie in Burundi beter zou begrijpen, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

De betrokkene stelt zich veiliger te voelen in België en dus liever hier te blijven. Ze verduidelijkt dat de mensen die achter haar aanzaten in Burundi al weten dat ze in Duitsland was. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. De betrokkene verduidelijkt niet of zij reeds bescherming vroeg aan de Duitse instanties en laat na hier concrete voorbeelden van te geven. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

We merken op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De betrokkene verklaart dat de Duitse politie geen antwoord op haar vragen wilde geven. We merken op dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Duitsland de betrokkene voldoende zal inlichten over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

We wensen aan te geven dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

De Duitse instanties stemden op 04.12.2025 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en de Duitse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de

opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aanmerkelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 04.12.2025 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake zal zijn van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2024 update, laatste update in 16.06.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport pagina 81, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA-rapport, pagina 155). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA-rapport pagina 177, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026. (AIDA-rapport pagina 170-171) We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De aanwezigheid van een tolk tijdens het interview is wettelijk vereist. De BAMF werft zijn eigen tolken op freelance basis. Wat betreft interviews kunnen verzoekers in principe vragen of de tolk van een specifiek geslacht kan zijn (AIDA-rapport, pagina 53).

De wet voorziet in de mogelijkheid van een beroep tegen de beslissing in eerste aanleg in de reguliere procedure (AIDA-rapport, pagina 55). Tijdens de eerste instantieprocedure bij het BAMF kunnen asielzoekers worden bijgestaan door een advocaat, maar zij hebben geen recht op gratis juridische hulp, dus moeten ze op deze fase zelf de kosten van hun advocaat betalen. Sinds 2019 wordt systematische begeleiding aangeboden aan asielzoekers. Volgens de wet heeft elke aanvrager recht op gratis advies over de asielprocedure in overeenstemming met Sectie 12a van de Asielwet, dat wordt verleend door erkende instanties (voor details en uitvoering in de praktijk, zie Informatie voor asielzoekers en toegang tot NGO's en UNHCR). Vanaf 1 januari 2023 zijn de regels met betrekking tot begeleiding hervormd en omvat dit nu de hele asielprocedure totdat er een definitieve beslissing is, inclusief beroepsbesluiten, en dus advies over juridische middelen tegen asielbeslissingen (AIDA-rapport, pagina 60).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt last te hebben van stress, omwille van wat ze meegemaakt heeft. De betrokkene verklaart geen medicatie te nemen en geen medische documenten te hebben.

De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, pagina 191-192). In het algemeen varieert de praktijk met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg tussen de deelstaten en soms tussen gemeenten. Een veelvoorkomend probleem in de praktijk wordt veroorzaakt door de noodzaak om een zorgverzekering voucher (Krankenschein) te verkrijgen (AIDA-rapport, pagina 192). Toegang tot behandeling voor personen met psychische problemen is beschikbaar voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming onder dezelfde voorwaarden als voor Duitsers (AIDA-rapport, pagina 193).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5, §4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat.”

1.5. Op 12 januari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze terugleidingsbeslissing maakt het voorwerp uit van een gelijktijdig met de huidige vordering ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het algemeen rolnummer RvV 356 863.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

[...].”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. Verzoekster maakt het voorwerp uit van een overdrachtsbesluit van 17 december 2025 waarbij Duitsland wordt aangeduid als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming op grond van de Dublin III-verordening en waarbij verzoekster wordt opgedragen zich binnen de tien dagen te begeven naar Duitsland om er zich aan te bieden bij de autoriteiten.

Omdat verzoekster naliet om zich binnen de gegeven termijn van tien dagen vrijwillig te begeven naar Duitsland, besliste verweerder op 12 januari 2026 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een

welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Gelet op deze tussengekomen beslissingen is de overdracht aan Duitsland imminent geworden. Tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 januari 2026 diende verzoekster op 19 januari 2026, tegelijkertijd met de huidige vordering, ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit van 17 december 2025 werd verder ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werd de vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 356 401, en dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Nu uit het bovenstaande is gebleken dat de overdracht van verzoeker aan Duitsland imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist dit ook niet.

Met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 51/5, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing betreft een “overdrachtsbesluit” dat werd genomen op 17.12.2025 en op 19.12.2025 persoonlijk aan verzoekster werd betekend, en dat gebaseerd is op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 51/5, § 4, eerste lid VW luidt dat :

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft ».

Daarnaast bepaalt artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat :

“[...]

§ 3. Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling (een asielaanvraag indient) en, zo nodig, van het attest van immatriculatie ».

Uw Raad heeft overigens recent geoordeeld dat¹ :

« c) Sur le troisième moyen, relatif à la décision de reconduite à la frontière, le Conseil ne peut suivre la partie défenderesse lorsqu'elle objecte dans sa note d'observations n'y voir qu'une mesure d'exécution de la décision de transfert Dublin.

Le Conseil rappelle en effet que la décision de reconduite à la frontière constitue un acte attaquant devant le Conseil (en ce sens, CCE, Chambres réunies, arrêt n°199 329 du 8 février 2018). La circonstance qu'elle constitue l'accessoire de la décision de transfert dont elle entend assurer l'effectivité, n'est pas de nature à modifier le raisonnement tenu à cet égard.

A la suite de la partie requérante, le Conseil observe que l'article 51/5, §4, de la loi du 15 décembre 1980 est libellé comme suit :

« Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'Etat membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en oeuvre du transfert vers l'Etat responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2. Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans un délai de six semaines, l'étranger ne peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision visée à l'alinéa 1er a un effet suspensif. »

Le Conseil observe qu'en vertu de l'alinéa 2 de cette disposition, le Ministre compétent “peut” faire reconduire l'intéressé sans délai à la frontière “s'il l'estime nécessaire” et “afin de garantir un transfert effectif”.

Le Conseil en déduit une certaine marge d'appréciation dans le chef de la partie défenderesse à cet égard, impliquant qu'elle expose dans l'acte la raison pour laquelle elle estime devoir priver la partie requérante de la possibilité d'exécuter volontairement la décision de transfert en la reconduisant, sans délai, à la frontière pour être remise à l'Etat membre responsable et ce, au regard de l'objectif poursuivi.

Or, à la suite de la partie requérante, le Conseil observe que la décision de reconduite à la frontière n'est nullement motivée à cet égard, ceci n'étant du reste pas contesté par la partie défenderesse.

Il résulte de ce qui précède que le troisième moyen est fondé en ce qu'il est pris de la violation de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 à ce sujet, pour défaut de motivation formelle, ce qui doit conduire à l'annulation de la décision de reconduite à la frontière ».

En in een arrest n° 312 626 van 5 september 2024 :

« La décision de refus de séjour n'entraîne pas automatiquement le constat que cet étranger séjourne de manière illégale dans le Royaume. Il est en effet possible qu'il y soit autorisé au séjour ou qu'il puisse y séjourner provisoirement pendant le traitement d'une autre demande.

Il revient dès lors à la partie défenderesse d'examiner si celui-ci n'y séjourne pas également de manière illégale et, le cas échéant, de procéder à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire. Cet ordre peut uniquement être délivré sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Une décision de refus de séjour et un ordre de quitter le territoire ont également des conséquences juridiques différentes. La conséquence d'une décision de refus de séjour est que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, lequel incombe, en l'espèce, à l'Autriche. Un ordre de quitter le territoire a pour conséquence que l'étranger doit quitter le territoire belge.

Etant donné, d'une part, que la décision de refus de séjour et l'ordre de quitter le territoire requièrent une appréciation au regard de dispositions légales différentes et, partant, un examen et une base juridique distincts et, d'autre part, que ces décisions ont des conséquences juridiques distinctes, il doit en être conclu qu'il s'agit d'actes administratifs distincts, qui peuvent chacun être contestés sur une base propre devant le Conseil. Le fait que la suspension éventuelle d'une décision de refus de séjour a pour effet que l'ordre de quitter le territoire, figurant dans le même acte de notification, doit également être suspendu, n'énerve en rien le constat qui précède et permet seulement de conclure qu'il peut être indiqué pour l'étranger qui estime que la décision lui refusant le séjour a été prise illégalement, de contester les deux décisions. Le constat qu'un ordre de quitter le territoire n'a pas été pris conformément à la loi n'a par contre aucune conséquence sur la décision de refus de séjour figurant dans le même acte de notification. Il peut dès lors arriver que le Conseil constate que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire a eu lieu en méconnaissance de la loi, sans que ce constat ait un impact sur la décision de refus de séjour qui a été notifiée à l'étranger par un même acte. La suspension de cet ordre de quitter le territoire ne modifie en rien la nature ou la validité de cette décision de refus de séjour.

Il ne peut cependant être déduit de cette notification par un seul et même acte qu'il ne s'agit pas de deux décisions distinctes (dans le même sens : CE 5 mars 2013, n° 222.740 ; CE 10 octobre 2013, n° 225.056 ; CE 12 novembre 2013, n° 225.455, CCE 19 décembre 2013, n° 116 000).

3.4.1.3. En l'espèce, la motivation de l'ordre de quitter le territoire ne suffit pas à considérer que cette décision est adéquatement et suffisamment motivée en droit, l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 étant, ainsi qu'il est rappelé ci-avant, la seule base légale applicable. Il y a lieu d'observer, par ailleurs, que la seule base légale mentionnée dans l'acte attaqué est l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, lequel ne constitue pas un fondement légal suffisant pour la prise d'un ordre de quitter le territoire.

Ainsi que rappelé ci-avant, le fait que la partie défenderesse a considéré que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile du requérant, ne permet pas d'en conclure automatiquement que celui-ci ne séjourne pas légalement dans le Royaume. Sans préjudice de la question de savoir si, conformément à l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, l'ordre de quitter le territoire « pouvait » ou « devait » être pris, la partie défenderesse devait en tout état de cause respecter son obligation de motivation formelle des actes administratifs. Ce n'est d'ailleurs que par le respect de cette obligation qu'il peut être constaté si la décision est prise en vertu d'une compétence discrétionnaire ou non. »2.

Als gevolg van al deze bepalingen bestaat een bijlage 26quater in principe uit drie besluiten:

- een beslissing tot weigering van verblijf,
- een bevel om het grondgebied te verlaten,
- en een termijn van tien dagen om zich aan te melden bij de bevoegde autoriteiten.

In het onderhavige geval, aangezien de bestreden beslissing de titel "overdrachtsbesluit" draagt, lijkt verwerende partij haar praktijk te willen aanpassen aan de rechtspraak door de leer daarvan te omzeilen. De betekende bijlage 26quater is immers een "overdrachtsbesluit" dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster weigert, zonder bevel om het grondgebied te verlaten en zonder vermelding dat de betrokkene naar de grens wordt teruggeleid.

Het hierboven vermelde koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat het model van bijlage 26quater voorziet en bepaalt dat deze bijlage de titel draagt "beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten", is echter in geen geval gewijzigd.

De tegenpartij handelt bijgevolg in strijd met artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, dat verweerder machtigt om na ontvangst van een verzoek om internationale bescherming te bepalen welke staat

verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek en, indien België niet verantwoordelijk is, de zaak voor te leggen aan de verantwoordelijke staat met het oog op het nemen of hervatten van de verantwoordelijkheid voor de persoon die om internationale bescherming verzoekt, overeenkomstig de voorwaarden van de Dublin III-verordening.

Artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening voorziet in een uitzondering op de regels om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Immers, "wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die oorspronkelijk als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er in die lidstaat tekortkomingen zijn, blijft de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, de criteria van hoofdstuk III onderzoeken om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM stellen dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepalingen verankeren één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling, ongeacht de omstandigheden en het handelen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §218).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: "HvJEU") heeft in het arrest N.S. voor het eerst gesteld dat het verboden is asielzoekers over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer "er ernstig reden is om te vrezen dat er systematische gebreken zijn in de asielprocedure en de opvangomstandigheden van asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat, wat inhoudt dat er sprake is van onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 4 van het Handvest"³.

Dit arrest echoot het eerdere arrest MSS tegen België en Griekenland, dat enkele maanden eerder werd uitgesproken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het "EHRM" genoemd)⁴.

Zo blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in sommige gevallen niet kan worden uitgesloten dat de toepassing van de regels van het Dublin-verordening een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt; de veronderstelling dat de deelnemende staten de fundamentele rechten zoals voorzien in het EVRM respecteren, is niet onweerlegbaar⁵.

In het arrest C.K. voegde het HvJEU hieraan toe dat "Het in artikel 4 van het Handvest neergelegde verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen is in dat verband van wezenlijk belang, aangezien het absoluut is omdat het nauw is verbonden met de eerbiediging van de in artikel 1 van het Handvest bedoelde menselijke waardigheid"⁶.

Meer recentelijk heeft het HvJEU in het arrest Jawo⁷ verklaard dat "In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, en met name de Dublin III-verordening, die is gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen en die – door een rationalisering van de verzoeken om internationale bescherming – beoogt de behandeling van die verzoeken te versnellen in het belang van zowel de verzoekers als de deelnemende lidstaten, moet derhalve worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli (...) en met het EVRM (...)" (punt 82).

Het HvJEU voegt daar echter aan toe dat "toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt" (punt 83), dat het "Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin II-verordening – de voorloper van de Dublin III-verordening – overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling"(punt 85), dat dus "de overdracht van een asielzoeker aan die lidstaat is uitgesloten in elke situatie waarin er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de asielzoeker tijdens of ten gevolge van zijn overdracht een dergelijk risico zal lopen" (aangehaald arrest, punt 87), en dat bijgevolg, "wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken" (punt 90).

Om te beoordelen of er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er in het land van bestemming een risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bestaat, acht het EHRM het noodzakelijk om de algemene situatie in het land te onderzoeken. Daartoe verwijst het Hof naar de informatie in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International⁸.

In dit geval beschouwt de verwerende partij Duitsland als het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, er dient een uitzondering te worden toegepast zoals voorzien in artikel 3, lid 2 van de Dublin III-Verordening.

Verzoekster lijdt aan psychische problemen en geniet van een psychologische begeleiding in België :

“Mevrouw [D.I.] consulteert wegens een ernstige psychische nood, gevoed door een context van ernstige politieke bedreigingen, aanhoudende onveiligheid en intense bezorgdheid over de veiligheid van haar familie die in Burundi is achtergebleven. Zij vermeldt eveneens ernstige inslaapmoeilijkheden en een voortdurend gevoel van gevaar. (..)

De verzamelde klinische gegevens wijzen op de aanwezigheid van:

Angstgerelateerde symptomen

- Verhoogde hypervigilantie,*
- Ernstige slaapmoeilijkheden en nachtelijke angst,*
- Voortdurende vrees voor een dreigend gevaar,*
- Piekergedachten met betrekking tot de veiligheid van haar familie en de ontvangen bedreigingen.*

Trauma-gerelateerde symptomen

- Chronisch gevoel van onveiligheid,*
- Intrusieve gedachten,*
- Verhoogde fysiologische activatie,*
- Klinisch beeld compatibel met een zich ontwikkelend posttraumatisch stresssyndroom.*

Mevrouw [I.] lijkt diepgaand getroffen door een klimaat van aanhoudende politieke dreiging, in combinatie met directe en herhaalde vormen van geweld. Het gedwongen verlies van haar economische activiteiten, samen met de intimidaties, vormt een belangrijke factor van psychische ontregeling.

De klinische evaluatie suggereert:

- een ernstige angsttoestand,*
- een waarschijnlijk posttraumatisch stressbeeld,*
- een aanzienlijke aantasting van het interne gevoel van veiligheid,*
- een acute psychosociale nood, versterkt door de scheiding van haar zoon en de administratieve onzekerheid.*

De klinische evaluatie wijst eveneens op:

- een ernstige angsttoestand,*
- symptomen compatibel met een posttraumatische stressstoornis (PTSS),*
- psychosociale nood ten gevolge van politieke vervolging en het gedwongen verlies van bestaansmiddelen.*

Conclusie

De elementen die tijdens deze eerste sessie naar voren kwamen, getuigen van een ernstige psychische nood, rechtstreeks gerelateerd aan het ondergane politieke geweld, het gedwongen verlies van haar bestaansmiddelen en de aanhoudende onveiligheid met betrekking tot haar familie. Een regelmatige psychologische opvolging is aangewezen om mevrouw Irambona te begeleiden bij emotionele stabilisatie, het omgaan met angstsymptomen en de evaluatie van de klinische evolutie » (stuk 9).

Er dient te worden benadrukt dat de toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten in Duitsland met aanzienlijke obstakels wordt geconfronteerd. Bijgevolg bestaat er geen enkele zekerheid dat verzoekster haar psychologische behandeling zal kunnen voortzetten.

Het AIDA-rapport geeft aan dat de Duitse wetgeving de toegang tot gezondheidszorg voor aanvragers van internationale bescherming beperkt tot bepaalde ziekten. De zorg wordt alleen verstrekt als deze voldoet aan het criterium van "noodzakelijke behandeling", dat niet wettelijk is gedefinieerd, maar in de praktijk wordt aanvaard als uitsluitend de absoluut onvermijdelijke medische zorg dekkend. Hoewel acute en chronische ziekten soms worden behandeld, worden dure behandelingen vermeden :

« The law restricts health care for asylum seekers currently during the first 36 months of stay to instances 'of acute diseases or pain', in which 'necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses.1344 Furthermore, vaccination and 'necessary preventive medical check-ups' shall be provided.1345 The law further contains a special provision for pregnant women and women who have recently given birth. They are entitled to 'medical and nursing help and support', including midwife assistance.1346 In addition, the law states that further benefits can be granted 'if they are indispensable in an individual case to secure health'.

After 36 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These 'standard' social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits.1348 The waiting period until a person is eligible for 'standard' social benefits was last extended in 2024 through the so-called Rückführungsverbesserungsgesetz (Act to Improve Removals) which includes various measures, e.g., acceleration of removals, reduction of benefits and faster access to labour. PRO ASYL argues that through this act, access to healthcare has become significantly more difficult, which could have serious health consequences for affected individuals. The organisation questions the constitutionality of extending the period of limited access to such a long time.

The term 'necessary treatment' within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to 'emergency care' since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well. There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that only 'elementary' or 'vital' medical care would be covered by the law. NGOs and other stakeholders repeatedly criticise differentiated access to health care, resulting in discriminatory practices. Especially Federal Chamber of Psychotherapists (BPTK), medical associations and other organisations have expressed criticism due to the legal changes concerning the time extension of the reduced health care benefits. The delay in accessing regular social benefits disproportionately affects refugees with traumatic experiences, as they must wait up to three years for essential mental health support, potentially exacerbating their psychological distress. (...)

In general, the practice with regard to access to health care varies between Federal States and at times between municipalities. A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.

(...) In a policy paper it has been shown that not only the access to regular health insurance cards but also the scope of benefits awarded highly impact the access to health care in practice in the different Federal states.

(...) A further practical problem reported is the fact that the medical staff is very restrictive in referring patients to medical specialists. This makes it almost impossible for asylum seekers to meet the legal requirements for the proof of medical conditions in asylum procedures, which explicitly requires a qualified certificate from a medical specialist » (AIDA p. 191-193).

Er zijn namelijk systematische tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangomstandigheden van asielzoekers in Duitsland die een belemmering vormen voor de overdracht van verzoekende partij. De verzoekster verwijst naar recente informatie over de situatie van aanvragers van internationale bescherming in dit lidstaat, waaruit ernstige moeilijkheden blijken in het opvangsysteem en de asielpcedure in Duitsland. Inderdaad, het Duitse asielsysteem kent bepaalde tekortkomingen die onder meer door NGO's en in het AIDA-rapport "AIDA, Country Report: Germany - update 2024, juni 2025" worden bekritiseerd.

De Duitse asielinstanties eisen soms dat gegevens van de mobiele telefoons van asielzoekers worden verstrekt. Bij weigering kan een aanvraag om internationale bescherming worden beëindigd :

"The reading out of mobile devices is possible in cases where applicants do not provide identity documents or where there are indications that the documents provided are falsified. It can only be performed by persons qualified to be judges (i.e. with two completed law exams), who decide whether to share the obtained data with the responsible case officer. The obtained information can only be used to establish identity or country of origin, and not for other purposes during the asylum procedure. The types of data that are used as indications for country of origin or identity are geolocation data, the countries to which the majority of phone calls are made, the language of communication, the countries in which the saved contacts are located, or the domain host country of frequently used websites.

If an applicant refuses to hand out their smartphone, the BAMF considers the application to be withdrawn and ends the asylum procedure. For subsequent applications, failure to hand out one's smartphone can be used as a ground to withdraw material benefits, as these can be reduced for applicants who fail to cooperate with authorities (see Reduction or withdrawal of reception conditions). However, reading out of smartphones is only done in these cases when the BAMF intends to conduct an interview with the applicant. » (AIDA-rapport, p. 40).

Wat betreft het verloop van de persoonlijke interviews van asielzoekers, vervolgt het hierboven genoemde AIDA-rapport :

« In another important change, the 2022 reform introduced the possibility of conducting interviews via videoconference in exceptional cases. (...) Consent of the applicant is not required. (...)

Civil society organisations as well as legal practitioners criticise the introduction of video conferencing. By way of example, the German institute for Human Rights and the Republican Lawyers' Association demand that consent of the applicant be required for video interviews as well as for interpretation via video. According to PRO ASYL and the German Lawyer's Association, video conferencing is not an adequate technique for the personal interview as the central piece of the procedure, which requires the interviewer to gain a holistic

impression of the applicant and their behaviour, including details of gestures or facial expressions, and where applicants must have the time and possibility to put forward all relevant claims (p. 51-52).

“Interviews at the BAMF have frequently been criticised for being too superficial and not sufficiently aiming to establish the facts of the case. In particular, it has been reported that there are instances where no further questions are asked in cases of inconsistencies in the asylum seekers’ accounts. In such cases, it is impossible to establish in later stages of the procedure whether inconsistencies result from contradictions in the asylum seekers’ statements or merely from misunderstandings or translation errors” (p. 50-51).

Wat betreft de toegang tot gratis rechtsbijstand tijdens de procedure, deze is niet beschikbaar in eerste aanleg en slechts moeilijk daarna. Bovendien hangt dit af van het centrum waar de asielzoeker verblijft, en een verzoek om rechtsbijstand kan een negatief effect hebben op de rest van zijn asielprocedure:

“During the first instance procedure at the BAMF, asylum applicants may be represented by a lawyer, but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers’ fees themselves at this stage. (...) Asylum seekers are rarely represented by a lawyer at the initial stage of the asylum procedure and/or during the interview. (...)”

Once asylum applicants have left the initial reception centres and have been transferred to other accommodation, the access to legal assistance in practice depends on the place of residence. For instance, asylum applicants accommodated in rural areas might have to travel long distances to reach advice centres or lawyers with special expertise in asylum law. (...)”

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This ‘merits test’ is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly by many courts.

Furthermore, decision-making in the legal aid procedure may take considerable time so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses. Thus, specialising only on asylum is generally supposed to be difficult for law firms. Most specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with clients.

It is possible to appeal against the rejection of an asylum application at an Administrative Court without being represented by a lawyer, but from the second appeal stage onwards representation is mandatory.” (AIDA-rapport, p. 60-61).

De juridische begeleiding van asielzoekers in Duitsland is dus grotendeels onvoldoende.

Bovendien worden de adviezen en informatie die asielzoekers ontvangen over hun procedure verstrekt door de autoriteit die verantwoordelijk is voor hun interview en voor het nemen van een beslissing in hun dossier. Daarnaast is deze “hulp” moeilijk toegankelijk voor asielzoekers, zoals ook wordt benadrukt in het hierboven genoemde AIDA-rapport:

« Counselling consists of two stages: group sessions with basic information on the asylum procedure as well as on return procedures, followed by the second stage of individual counselling sessions.

The BAMF will continue to carry out the first stage of counselling as described below, whereas independent organisations will carry out individual counselling. (...)”

The funding process for independent counselling associations started in February 2023 where associations could file interest for funding. (...) EUR 20 million of financing were provided for in 2023. Welfare organisations criticise that the money was only disbursed in the summer of 2023, which delayed the availability of independent counselling or caused financial gaps for those associations which provided counselling services prior to the official distribution of funding. Additionally, NGOs have been critical of the amount foreseen, stating that EUR 20 million is not sufficient for nationwide independent counselling. From the AnkER centre in Manching-Ingoldstadt, the NGO in charge can currently offer two fulltime counselling positions for up to 600 asylum applicants, even though the BAMF’s general recommendation is one fulltime position for 180 asylum applicants. The sum to be spent for personnel suffices only for early career and not for experienced personnel, which make it difficult to find employees and which in combination with the high number of cases, causes an overburdening of the staff. (...)”

According to welfare associations, the insecurity as to how much funding will be provided in the upcoming years and under which circumstances the funding will be awarded has led to associations withdrawing their funding applications for the counselling service. This difficult situation was ongoing in 2024 according to the Federal Association of Welfare Organisations. In 2024, the situation regarding Asylum Procedure Counselling (AVB) and special legal counselling for queer and other vulnerable refugees faced significant challenges. The draft federal budget for 2024 maintained the same funding levels for AVB and special legal counselling for vulnerable asylum seekers as in 2023. (...)”

Some federal states had previously allocated funds for AVB, but most of these resources were terminated in 2023. 897 NGOs have highlighted that as a result, transitioning into federal funding has worsened the counselling situation for these regions. The risk is that fewer asylum applicants will receive qualified legal assistance compared to the previous state funding, even though the demand for such support continues to rise alongside the increasing number of asylum applications. (...)”

Another problem arises due to the absence of rules on the access of welfare associations to arrival and AnkER centres. Since there are no federal rules governing the access, it is up to the discretion of the local authorities whether welfare associations have access to the centres. (...) Overall, several associations

criticise that due to the lack of funding, the uncoordinated funding process and the legal uncertainty as to whether access to accommodations centres is provided, access to individual counselling cannot be guaranteed in Germany.

Prior to the reforms in January 2023, government advice covered the period from the lodging of the asylum application to the explanation of a first instance decision; now the legal counselling can also cover appeal proceedings. According to the BAMF, the staff who offered the counselling underwent a one-week training and was 'organisationally separated from the asylum area'. Procedure counselling was first introduced in a pilot project together with welfare associations. It was then established first in all AnkER and functionally equivalent centres and has been rolled out to the rest of the BAMF branch offices since 2020 (...)

Nevertheless, the system is heavily criticised by NGOs as group counselling sessions tend to be organised within a very short period before the personal interview with the BAMF and the information provided is limited. (i.e. the BAMF tends to provide general information on the asylum procedure, sometimes focusing only on asylum seekers' obligations and also on information which has nothing to do with the procedure, such as the so-called 'return options'). » (AIDA-rapport, p. 134-137).

Wat betreft de informatie over internationale beschermingsverzoeken in het algemeen, is deze onvoldoende :

« It has been a long-standing criticism from lawyers and NGOs that both the written instructions and the oral briefings provided by the Federal Office are 'rather abstract and standardised'. Since autumn 2015, the BAMF has developed a number of new, more accessible information products, including information on the website, leaflets, explainer videos and an app for newly arrived refugees.880 Nevertheless, stakeholders reported that especially for asylum seekers with disabilities, such concerns persist to date » (p. 134).

« Welfare organisations and other NGOs offer free advice services which include basic legal advice. However, access to NGOs is highly dependent on the place of residence. In some reception centres, welfare organisations or refugee councils have regular office hours or are located close to the centres so asylum seekers can easily access the offices of such organisations. However, offices of NGOs do not exist in all relevant locations and in any case, access to such services is not systematically ensured. As of 2023, there is no mechanism at the federal level which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview.

(...) it has proven difficult for the social workers to effectively prepare asylum seekers for the interview in the asylum procedure since they are often approached with other urgent matters such as social support, family reunification etc.

Furthermore, (...) interviews are scheduled at very short notice in the arrival centres, at a time when asylum seekers have to come to terms with other administrative regulations and with their new surroundings in general. In this situation, it has proven difficult to create an adequate setting for the preparation for the interview. In the light of these problems being described in the context of the 'arrival centre' at Heidelberg, it can be concluded that access to NGOs is even more limited or may be excluded in many other locations where no similar structures exist. This is particularly the case for the possibilities to access NGOs before the interview, since fast-tracking of procedures is taking place at a growing number of 'arrival centres' and AnkER-centres.

(...)

The so-called 'geographical restriction' or 'residence obligation' (Residenzpflicht) also poses a legal obstacle for many asylum seekers who wanted to contact an NGO or lawyer. Beyond the obligation to stay in initial reception centres, a general residence obligation is imposed for asylum seekers from safe countries of origin for the whole duration of their procedures (see Freedom of movement). Therefore the 'residence obligation' and the obligation to remain in a particular reception centre pose serious obstacles for access to NGOs and UNHCR in many cases. (AIDA-rapport, p. 137-138).

Wat betreft de opvangomstandigheden worden deze eveneens bekritiseerd in het eerder genoemde AIDA-rapport, aangezien ze ook geografisch variëren :

« Authorities at the regional and local level have important discretionary powers when deciding in what form basic benefits should be provided. Therefore, the provision of benefits in cash depends on local conditions and policies. According to the law, asylum seekers who are accommodated in reception centres shall receive non-cash benefits only. This includes 'pocket money' for their personal needs 'as long as this is possible within the acceptable administrative burden'. In practice, however, they will often receive the pocket money in cash. For asylum seekers in other (decentralised) collective accommodation centres, non-cash benefits 'can' be provided 'if this is necessary under the circumstances'. The same applies for asylum seekers living on their own, with the exception that they have to be provided with pocket money in cash. For those living outside of reception centres, the costs for accommodation (rent), heating and household goods have to be provided on top of the above benefits as far as it is 'necessary and reasonable'. (P.159)

« The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. (...) the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. (...)

Despite the slowly decreasing numbers of arrivals in the past year, the authorities continue to feel overburdened and deteriorating conditions have been reported" (AIDA-rapport, p. 177-178).

De verschillen tussen de centra zijn ook merkbaar op het vlak van de huisvesting van asielzoekers :

« Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as 'camps' by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.⁸³³ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.⁸³⁴ In Lower-Saxony for example, one protection seeker reports that the food was insufficient and inadequate especially for his special needs due to his cancer disease.⁸³⁵ In one accommodation centre in Rhineland-Palatinate it has further been reported that the lightweight construction of the accommodation centre alongside with the asphalted surrounding without any shadow in summer the accommodation centre becomes nearly uninhabitably warm.

(...)

Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centres, no separate and quiet space is available for children, for example to do their homework for school.

(...)

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. However, there is currently a lack of volunteers, which on top often feel left alone with their work » (p. 180-181)

« In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. Since 2020, the number of attacks on refugees and asylum seeker accommodations has been increasing. Although the number of attacks on accommodation centres had slightly lowered in 2023, in 2024, authorities recorded 218 politically motivated attacks against refugee and asylum seeker accommodations. (...)

This number is still preliminary at the time of writing of this report (March 2025) and is expected to continue to rise, as numerous records from the fourth quarter are likely to be submitted later. In 2023, the number of politically motivated crimes against refugees in the third quarter tripled retrospectively due to late reports, with a final number of 2, recorded criminal offences. Xenophobic sentiments have further increased following a deadly Christmas market attack in Magdeburg on December 20, 2024, as well as four other violent attacks in 2024.

These attacks have led to the further stigmatisation of migrants in public debate, and the topic of migration dominated the election campaign in the beginning of 2025. (...)" (p. 181)

"Fences are used around premises, particularly for large-scale centres, former industrial buildings or former army barracks.

In some facilities asylum seekers have to report to staff upon leaving and upon return. Visitors have to report to staff and there are only limited visiting hours. In some cases, no overnight stays are allowed for visitors, even for spouses » (AIDA-rapport, p. 181-182).

De fundamentele rechten van verzoekster zouden worden bedreigd door een reeks nieuwe maatregelen die door de Duitse wetgever zijn aangenomen. Uit het eerder genoemde AIDA-rapport blijkt ook dat wetwijzigingen die door de Duitse wetgever in 2019 zijn doorgevoerd op het gebied van immigratie, een aantal fundamentele rechten van internationale beschermers hebben beïnvloed (AIDA-rapport, p. 183). Zo worden aanvragers van internationale bescherming nu voor een periode van negen maanden uitgesloten van de arbeidsmarkt (AIDA-rapport, p. 183).

Hun rechten en sociale uitkeringen kunnen worden ingetrokken op een aantal gronden, waaronder het niet aanvragen van internationale bescherming bij aankomst, het niet in de door de autoriteiten toegewezen verblijfplaats blijven en het niet meewerken aan het vaststellen van hun identiteit.

In 2024, met de opkomst van de extreemrechtse partijen, beperkte Duitsland aanzienlijk de opvang van asielzoekers en neemt een radicale wending in het migratiebeleid ten opzichte van de opvangmaatregelen van het "Merkel-tijdperk" :

"De politieke debatten rond immigratie zijn opgelaaid toen de extreemrechtse partij, de AfD, vorig jaar een historische overwinning behaalde bij lokale verkiezingen.

Grenscontroles met Polen, Zwitserland en Tsjechië zijn al van kracht. De hulp voor asielzoekers wordt verminderd. Dit nieuwe beleid is erop gericht nieuwe aankomsten te ontmoedigen"⁹ (stuk 7, vrije vertaling uit het Frans).

Het lijkt er ook op dat sinds deze hervorming mensen die op het punt staan om uitgezet te worden in gewone gevangenissen kunnen worden vastgehouden.

Human Rights Watch heeft de situatie van aanvragers van internationale bescherming in Duitsland aan de kaak gesteld en de negatieve gevolgen beschreven van de wetwijzigingen van 2019 voor het genot van hun

mensenrechten. In het bijzonder wordt gewezen op de wijzigingen met betrekking tot de verlaging van sociale uitkeringen en de uitbreiding van de gronden voor detentie, de nieuwe mogelijkheid om gewone gevangenen te gebruiken voor detentie, en de wijzigingen die de mogelijkheid om te werken en te studeren beperken:

"Een reeks wijzigingen die in juni 2019 zijn ingevoerd in de federale immigratie- en asielwet heeft een negatief effect gehad op de mensenrechten. NGO's hebben kritiek geuit op bezuinigingen op sociale uitkeringen en de gronden voor het vasthouden van migranten in afwachting van hun uitzetting, evenals op het voortdurende gebruik van gevangenen om migranten vast te houden. Afzonderlijke amendementen op de uitwijzingswet, die in augustus van kracht werden, beperken de mogelijkheid om te werken of te studeren van afgewezen asielzoekers die niet uitgezet kunnen worden"¹⁰ (stuk 4, vrije vertaling uit het Frans).

In een artikel gepubliceerd op 8 november 2024 meldt Infomigrants dat de sociale hulp voor asielzoekers in 2025 verder zal worden verlaagd en dat sommige gemeenten overwegen om asielzoekers zonder werkvergunning verplicht in te zetten voor gemeenschapdienst¹¹ (stuk 8).

Volgens de organisatie Human Rights Watch lopen internationale beschermers in Duitsland het risico op fysieke aanvallen, haatmaatregelen en racisme vanuit de samenleving. Er zijn meerdere aanvallen geregistreerd tegen asielzoekers, degenen die hen helpen, en tegen opvangcentra:

"Aanvallen op vluchtelingen, asielzoekers en degenen die hen bijstaan blijven een punt van zorg. In de eerste helft van 2019 registreerde de politie 609 aanvallen op vluchtelingen en asielzoekers, 60 aanvallen op opvangcentra voor vluchtelingen en 42 aanvallen op humanitaire organisaties en vrijwilligers. De politieautoriteiten schreven de overgrote meerderheid van deze daden toe aan daders die "gemotiveerd waren door rechtse ideologie".

In oktober onthulde de regering dat 12.500 'politiek gemotiveerde' strafbare feiten (een categorie die haatmisdrijven omvat) waren gepleegd door leden van extreemrechtse groeperingen in de eerste acht maanden van het jaar"¹² (stuk 4, vrije vertaling uit het Frans).

In een artikel, gepubliceerd in maart 2023, maakte de AA-krant dezelfde vaststelling:

"Duitsland registreerde vorig jaar 121 aanvallen op opvangcentra voor vluchtelingen, voor het eerst sinds 2015 een stijgende trend, zeiden de autoriteiten donderdag.

Volgens cijfers van het ministerie van Binnenlandse Zaken is het aantal van dergelijke aanvallen in 2022 met 73% gestegen ten opzichte van het jaar daarvoor.

Ten minste 1.248 vluchtelingen en asielzoekers waren ook het doelwit van verbaal en fysiek geweld buiten de opvangcentra, zei het ministerie in antwoord op een parlementaire vraag.

Clara Bunger, lid van de Linkse Partij, zei dat de cijfers verontrustend waren en riep op tot hardere maatregelen tegen extreem-rechtse groeperingen.

"Dit zou ons zeer alert moeten maken, omdat het aantal aanvallen na zoveel jaren weer is toegenomen. Vluchtelingen die hier veiligheid en bescherming zoeken zijn doodsbang", vertelde ze aan het dagblad Neue Osnabrucker Zeitung"¹³ (stuk 5, vrije vertaling uit het Frans).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het Duitse systeem een buitensporige administratieve last oplegt aan aanvragers van internationale bescherming die gezondheidszorg nodig hebben:

"Een ander obstakel voor asielzoekers en vluchtelingen is dat ze niet op de traditionele manier de juiste medische hulp kunnen zoeken. Je kunt je niet zomaar ziek voelen en meteen naar de dokter gaan.

(..)

Om een medische behandeling te krijgen, moet een vluchteling of asielzoeker eerst bewijzen dat medische hulp belangrijk is voor zijn gezondheid op lange termijn. Dit bewijs wordt geleverd door middel van een medische toestemming die bekend staat als een "Berechtigungsschein". Asielzoekers en vluchtelingen kunnen dit document verkrijgen bij het opvangcentrum voor vluchtelingen of bij het plaatselijke bureau voor maatschappelijk welzijn.

Daarnaast moeten degelijke en overtuigende argumenten worden gegeven over de negatieve gevolgen op lange termijn die hij/zij kan ondervinden als de gepaste medische behandeling niet op het juiste moment wordt gegeven. Als een asielzoeker bijvoorbeeld bereid is om naar de tandarts te gaan, moet hij/zij de gevolgen bespreken van het niet krijgen van medische behandeling voor zijn/haar gebit in de toekomst.

Hoewel deze procedures nog steeds van toepassing zijn, is het systeem vaak bekritiseerd. Uit verschillende diepgaande onderzoeken is gebleken dat het systeem een aanzienlijke administratieve last vormt. Ook moet worden opgemerkt dat het systeem er vaak niet in slaagt om de vereiste medische hulp op het juiste moment te bieden, omdat lokale autoriteiten niet in staat zijn om beslissingen te nemen over individuele gevallen"¹⁴ (stuk 6)¹⁵.

Uit deze verschillende informatie blijkt dat verzoekster zal worden blootgesteld aan systematische tekortkomingen in Duitsland: deze tekortkomingen schaden de kwaliteit van haar aanvraag om internationale bescherming, de uitoefening van haar fundamentele rechten en de daadwerkelijke toegang tot haar sociale rechten.

Aangezien verzoekster tot de categorie behoort van aanvragers voor internationale bescherming die mogelijk naar Duitsland worden teruggestuurd, kan niet worden volgehouden dat zij zich a priori niet in de algemene situatie bevindt die door andere personen in deze categorie wordt ervaren.

Zoals uw Raad terecht opmerkte, « il est évident que des exceptions doivent exister : certaines personnes de la catégorie en question sont sans doute capables d'avoir accès à des soins suffisants. Il ne peut toutefois

s'agir de rien de plus que d'exceptions, sans quoi ces cas constitueraient la situation générale. Il ne saurait être imposé au requérant de prouver qu'il se trouverait bien, en cas de retour au pays d'origine, dans la même situation que la plupart des gens appartenant à la même catégorie que lui. Le simple fait d'être ce qu'il est constitue une présomption suffisante. Au contraire, c'est à la partie défenderesse qu'il appartient, le cas échéant, de démontrer que le requérant constituerait une exception » (CCE, arrest nr. 249.749 van 24 februari 2021, punt 5.5.2).

Gezien de volgende informatie (die voortvloeien uit objectieve en recente bronnen), die in acht moesten genomen worden door verwerende partij, is het duidelijk dat de omstandigheden in Duitsland zeer slecht zijn voor asielzoekers en meer specifiek voor "gedublineerde personen", en verwerende partij had toepassing moeten doen van artikel 17 van de Dublin-Verordening.

Tot slot blijkt dat verzoekster bij overdracht naar Duitsland een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest."

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoekster prima facie het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming toekomt aan Duitsland en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekster reisde met een Duits Schengenvisum. Hij gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoekster tijdens het zogenaamde Dublin-interview en licht toe waarom volgens hem op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Duitsland geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoeksters verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Duitsland. Verweerder duidt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit op basis van de bevindingen in een gezaghebbend rapport. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoekster prima facie op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat zij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2. De inhoudelijke kritiek van verzoekster wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.3. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster een schending aan van artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit, dat in zijn § 3 luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie."

Dit artikel is volgens verzoekster geschonden doordat de bestreden beslissing niet de titel draagt "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*", zoals voorzien in de bijlage 26quater gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit. Het gegeven dat de bestreden beslissing de – in het licht van de Dublin III-verordening – correctere benaming overdrachtsbesluit vermeldt, in plaats van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, is echter in geen geval van aard aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring ervan. Het betreft hooguit een vormelijke kritiek op de gehanteerde bewoordingen in de titel, zonder dat blijkt dat een – in het licht van de Dublin III-verordening – incorrecte terminologie wordt gehanteerd en zonder dat hiermee de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing onderuit kunnen worden gehaald. Ondanks de formele titel '*Overdrachtsbesluit*' komt dit besluit er trouwens op neer dat verzoekster inderdaad een verder verblijf wordt geweigerd en zij het Belgische grondgebied dient te verlaten om zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij de voor de behandeling van haar beschermingsverzoek verantwoordelijke Duitse autoriteiten.

Gelet op de toegekende termijn van 10 dagen opdat verzoekster vrijwillig uitvoerig kon geven aan het overdrachtsbesluit valt trouwens ook niet in te zien waarom hierin reeds een vermelding van een terugleiding naar de grens diende te worden opgenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.3.4. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat haar overdracht aan Duitsland in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en in dit verband geen voldoende zorgvuldig en evenmin een redelijk onderzoek heeft plaatsgevonden.

3.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwens-beginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijs-elementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij verder de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.6. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

3.3.7. De Raad benadrukt allereerst dat verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit uitgebreid is ingegaan op de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Duitsland en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij onderzocht de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Duitsland, dit in het licht van de relevante rechtspraak van het HvJ en het EHRM en aan de hand van relevante en objectieve landeninformatie, met name het rapport van het onder meer door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", met een laatste update in juni 2025 (hierna: het AIDA-rapport). Verweerder heeft dit rapport onderworpen aan een inhoudelijk onderzoek. Hij ging concreet in op verschillende aspecten die de Duitse procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming kenmerken en kwam op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling van de situatie van Dublin-terugkeerders in Duitsland. Hij hield er zo ook rekening mee dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers, maar was van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen. Evenmin zag verweerder redenen op individuele gronden waardoor verzoekster ingevolge een overdracht aan Duitsland zou worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Ook in dit verband blijkt een concreet onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar Dublin-interview onder meer wat betreft haar gezondheidstoestand.

3.3.8. Verzoekster wijst er allereerst op dat zij psychologische problemen heeft en legt ter staving hiervan bij haar verzoekschrift een psychologisch verslag van 11 december 2025 voor. Hierin is sprake van angst- en trauma-gerelateerde symptomen en van een ernstige psychische nood. De betrokken psycholoog acht een regelmatige psychische opvolging aangewezen om haar te helpen bij haar emotionele stabilisatie en bij het omgaan met haar angstsymptomen. Verzoekster acht het niet aangetoond dat zij in Duitsland verder psychologisch zal kunnen worden begeleid.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat niet blijkt dat verzoekster dit psychologisch verslag van 11 december 2025 reeds overmaakte aan het bestuur voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit. Het kan verweerder aldus niet dienstig worden tegengeworpen hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Nu het de Raad overeenkomstig artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toekomt een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, in het

bijzonder wanneer deze worden voorgelegd in het kader van een grief op grond van artikel 3 van het EVRM, zal de Raad dit psychologisch rapport echter meenemen in zijn verdere beoordeling. Ook de door verzoekster in haar verzoek tot voorlopige maatregelen aangehaalde rechtspraak van het HvJ noopt daar trouwens toe.

Inzake vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming, dient nog te worden gewezen op de hoge drempel die het EHRM hanteert. Het EHRM oordeelt zo dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, § 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen worden begrepen, enerzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, en anderzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan beschikbaarheid van of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals ook blijkt uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16PPU, C.K. e.a., § 70 en 73 e.v.). Dit Hof stelt in dit verband dat overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een sterk vermoeden bestaat dat asielzoekers in de lidstaten passende medische zorg ontvangen. Ook indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker verder slechts worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. De overdracht van een verzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd.

De Raad stelt vast dat verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit wel reeds rekening hield met de door verzoekster verklaarde stress-gerelateerde klachten en haar gezondheidstoestand beoordeelde in het licht van de voormelde rechtspraak. Hij oordeelde als volgt:

“De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, pagina 191-192). In het algemeen varieert de praktijk met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg tussen de deelstaten en soms tussen gemeenten. Een veelvoorkomend probleem in de praktijk wordt veroorzaakt door de noodzaak om een zorgverzekering voucher (Krankenschein) te verkrijgen (AIDA-rapport, pagina 192). Toegang tot behandeling voor personen met psychische problemen is beschikbaar voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming onder dezelfde voorwaarden als voor Duitsers (AIDA-rapport, pagina 193).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan

Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Allereerst stelt de Raad vast dat op basis van het thans door verzoekster voorgelegde psychologische verslag ook geen reëel en bewezen risico kan blijken op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoekster in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Er liggen onvoldoende elementen voor om van een dergelijk bewezen risico te spreken. Er is zo ook enkel sprake van dat een psychologische opvolging aangewezen is om verzoekster te begeleiden bij haar emotionele stabilisatie en het omgaan met angstsymptomen. Er blijkt evenmin dat verzoekster in België, naast een gesprek met de psycholoog, nog wordt opgevolgd of medisch behandeld. Uit het thans voorgelegde psychologische verslag kan niet worden besloten dat er redenen zijn betreffende verzoeksters gezondheidssituatie die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat er gezondheidsredenen zijn die kunnen leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een centrumarts attesteerde bovendien op 12 januari 2026 dat verzoekster geschikt is om in een gesloten centrum te verblijven en zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster wijst verder op de in het bestreden overdrachtsbesluit ook reeds in rekening gebrachte informatie uit het AIDA-rapport dat medische zorg aan verzoekers om internationale bescherming in Duitsland in een eerste periode is beperkt tot “*noodzakelijke behandelingen*”, wat in de praktijk betekent dat ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging maar enkel wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen. Nog blijkt uit de beoordeling van verweerder dat hij ook reeds rekening hield met het gegeven dat de praktijk met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg varieert naargelang de deelstaat en soms zelfs de gemeente en dat er factoren zijn die een vlotte toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de noodzaak om een “*gezondheidsverzekeringscertificaat*” te verkrijgen dat niet altijd vlot verloopt. Door het louter herhalen van of citeren uit de betreffende passages van het AIDA-rapport toont verzoekster echter nog niet aan dat verweerder rekening houdend met deze informatie op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat hiermee niet blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming structurele tekortkomingen vertoont die maken dat een overdracht aan Duitsland een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg kan hebben. Het recht op medische verzorging die onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen, waartoe verzoekers om internationale bescherming gerechtigd zijn in Duitsland en waarvan niet blijkt dat dit eventueel ook geen psychologische zorg kan betreffen, is immers net voorzien om te vermijden dat een situatie zich voordoet die zou strijden met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Uit de reeds aangehaalde rechtspraak blijkt dat het EHRM de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Bijkomend blijkt uit het AIDA-rapport dat in een aantal staten psychologische of psychiatrische raadplegingen worden georganiseerd (p. 111). Nog is er sprake van gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers die kan worden geboden door bepaalde gespecialiseerde artsen en therapeuten en in verschillende gespecialiseerde instellingen (p. 193). Hier is het aantal plaatsen weliswaar beperkt en kan de afstand voor sommige verzoekers een probleem vormen, maar hiermee blijkt andermaal nog niet dat er geen mogelijkheden zijn voor verzoekers om internationale bescherming om noodzakelijke psychologische zorg te verkrijgen.

Verzoeksters verwijzing naar een internetartikel uit 2021 ligt in dezelfde lijn als deze in het AIDA-rapport en kan alleszins de beoordeling aan de hand van de meer recente en meer omvattende informatie in het AIDA-rapport niet aan het wankelen brengen. Waar verzoekster er nog op wijst dat dure behandelingen zouden worden vermeden, blijkt verder niet dat deze informatie enige relevantie heeft voor haar concrete geval.

De Raad besluit dat enerzijds verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat deze haar overdracht aan Duitsland verhinderen en anderzijds zij de motivering inzake de toegang tot een adequate gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland ook niet weerlegt.

3.3.9. Verzoekster betoogt verder dat er wel degelijk sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming in Duitsland.

Samen met verweerder stelt de Raad echter vast dat in het AIDA-rapport wordt gemeld dat er geen gekende gevallen zijn van Dublin-terugkeerders die na overdracht aan Duitsland problemen kenden om (opnieuw) toegang te krijgen de procedure voor internationale bescherming. Ook enig ander probleem werd trouwens niet gerapporteerd (p. 81).

Verzoekster haalt aan dat de Duitse asielinstanties soms inzage vragen in mobiele telefoons. Dit betreft echter enkel verzoekers wiens identiteit onduidelijk is, terwijl verzoekster in het bezit is van haar Burundees paspoort. Zij toont aldus niet aan dat deze informatie relevant is in haar situatie, en dit nog daargelaten dat deze informatie nog niet van aard is te kunnen wijzen op systematische tekortkomingen in de procedure.

Vervolgens haalt verzoekster enkele passages uit het AIDA-rapport aan inzake het verloop van het persoonlijk onderhoud, onder meer inzake de mogelijkheid om in uitzonderlijke gevallen de verzoeker via “*videoconferentie*” te horen en kritiek die reeds werd geuit op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster toont door het louter aanhalen van deze citaten echter andermaal nog niet aan dat de bemerkingen die in dit verband werden gemaakt dermate gewichtig zijn dat zij wijzen op structurele tekortkomingen waardoor Dublinoverdrachten aan Duitsland zouden moeten worden gestopt omwille van een reëel en bewezen risico op behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

Een volgend punt van kritiek betreft een gebrek aan gratis rechtsbijstand in de administratieve fase en de praktische moeilijkheid om juridische bijstand te bekomen in de beroepsprocedure. Verzoekster bekritiseert nog het gegeven dat de informatie over de procedure wordt verstrekt door de asielinstantie zelf en is van mening dat de informatie moeilijk toegankelijk en onvoldoende is. In de bestreden beslissing kan hierover worden gelezen als volgt: *“Tijdens de eerste instantieprocedure bij het BAMF kunnen asielzoekers worden bijgestaan door een advocaat, maar zij hebben geen recht op gratis juridische hulp, dus moeten ze op deze fase zelf de kosten van hun advocaat betalen. Sinds 2019 wordt systematische begeleiding aangeboden aan asielzoekers. Volgens de wet heeft elke aanvrager recht op gratis advies over de asielprocedure in overeenstemming met Sectie 12a van de Asielwet, dat wordt verleend door erkende instanties (voor details en uitvoering in de praktijk, zie Informatie voor asielzoekers en toegang tot NGO's en UNHCR). Vanaf 1 januari 2023 zijn de regels met betrekking tot begeleiding hervormd en omvat dit nu de hele asielprocedure totdat er een definitieve beslissing is, inclusief beroepsbesluiten, en dus advies over juridische middelen tegen asielbeslissingen (AIDA-rapport, pagina 60).”* Dit vindt inderdaad steun op de aangehaalde pagina's van het AIDA-rapport. Het blijkt dus dat verzoekers om internationale bescherming in Duitsland niet verstoken blijven van advies over de procedure, ook niet in de administratieve fase. De Raad wijst er op dat artikel 19 van de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien in de bestuurlijke fase van de asielprocedure. Verzoekster geeft zelf ook aan dat de informatieverstrekking in twee stappen gebeurt: in een eerste stap via groepsessies waarbij basisinformatie wordt verstrekt door de asielinstantie en in een tweede stap door individuele sessies door onafhankelijke organisaties. Deze organisaties bekritisieren weliswaar de onvoldoende financiering wat hen voor de nodige uitdagingen plaatst en de problemen die er lokaal kunnen zijn op het vlak van toegang voor deze organisaties tot de centra, maar dit alles noopt nog niet tot de vaststelling dat verzoekers zouden verstoken blijven van de nodige informatieverstrekking of hiertoe geen toegang kunnen verkrijgen. Mocht verzoekster verder geen juridische bijstand bekomen in de beroepsprocedure kan zij alleszins juridisch advies krijgen van ngo's of aan de UNHCR gelieerde instanties. De aangekaarte problemen hebben niet tot gevolg dat een overdracht aan Duitsland voldoet aan de hoge drempel van zwaarwegendheid of het minimumniveau van hardheid zoals geschetst in de rechtspraak van het HvJ en het EHRM inzake artikel 4 van het EU-Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3.10. Verzoekster gaat vervolgens, aan de hand van het AIDA-rapport, in op de situatie op het vlak van de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland. Zij citeert uit dit rapport inzake geografische verschillen in de opvangomstandigheden en inzake kritiek die asielzoekers, vrijwilligers en ngo's reeds hebben geuit op de leefomstandigheden in bepaalde centra. Ondanks het dalende aantal nieuwe verzoekers, blijft de opvang volgens verzoekster voor uitdagingen zorgen en zijn er merkbare verschillen tussen de verschillende centra.

In het AIDA-rapport wordt allereerst uitdrukkelijk bevestigd dat er in Duitsland geen gevallen van verzoekers om internationale bescherming bekend zijn die geen toegang kregen tot opvangvoorzieningen omwille van capaciteitsgebrek (AIDA-rapport, p. 175), zoals bijv. in België wel het geval is. Dat een massale instroom van verzoekers overbevolkte centra met zich kan meebrengen, met alle gevolgen die daaruit redelijkerwijs voortvloeien qua hygiëne, privacy en spanningen, is geen exclusief Duits fenomeen in West-Europa. De Raad leest dus in het AIDA-rapport allerlei opmerkingen over de Duitse opvangcentra. Dit geeft ook

verweerder toe in de bestreden beslissing: *“Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA-rapport, pagina 155). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bleef bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA-rapport pagina 177, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026. (AIDA-rapport pagina 170-171).”* De in het AIDA-rapport besproken omstandigheden variëren per centrum maar de gesignaleerde problemen in de centra betreffen geen omstandigheden die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of minimum niveau aan hardheid bereiken zoals hierboven werd uiteengezet aan de hand van rechtspraak van het HvJ en het EHRM. De Raad kan verweerder dan ook volgen wanneer deze besluit: *“We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.*

3.3.11. Verzoekster wijst nog op informatiebronnen die gewag maken van racistische aanvallen op asielzoekers. De Raad leest hierover in het AIDA-rapport dat hoewel het aantal aanvallen op opvangcentra in 2023 licht was gedaald, politiek gemotiveerde aanvallen op opvangcentra voor vluchtelingen en asielzoekers in 2024 weer zijn gestegen. De meeste van deze aanvallen worden geclassificeerd als misdrijven met een racistisch motief. Ook buiten de centra is er sprake van xenofobe aanvallen op migranten. De Raad leest in het AIDA-rapport dat de meeste federale staten de afgelopen jaren concepten voor geweldsbescherming hebben ontwikkeld, zeker voor kwetsbare categorieën zoals vrouwen en kinderen. Er worden hekken gebruikt rond gebouwen, vooral voor grootschalige centra, voormalige industriële gebouwen of voormalige legerkazernes. In sommige voorzieningen moeten asielzoekers zich bij vertrek en terugkeer melden bij het personeel. Bezoekers moeten zich melden bij het personeel en er zijn slechts beperkte bezoeken. In sommige gevallen mogen bezoekers, zelfs echtgenoten, niet overnachten. Dit alles zal racistische aanvallen en incidenten niet tot nul herleiden. Spijtig genoeg maken racisme en xenofobie deel uit van elke maatschappij, ook van de Belgische. Het niveau van racisme en xenofobie in Duitsland is niet van die aard dat elke vreemdeling er systematisch mee te maken krijgt. Dit staat alleszins als dusdanig niet vermeld in het AIDA-rapport en verzoekster brengt geen andersluidende recente bronnen aan. Het blijkt ook niet dat de Duitse overheidsinstanties zouden verzuimen bescherming te bieden in geval zij het slachtoffer zou worden van bepaalde xenofobe uitingen of gedragingen.

3.3.12. Verzoekster voert ten slotte aan dat door wetwijzigingen in 2019 asielzoekers voor langere tijd (9 tot 24 maanden) kunnen worden uitgesloten van de arbeidsmarkt en dat hun sociale rechten en uitkeringen om uiteenlopende redenen kunnen worden verminderd of ingetrokken (bv. laattijdige asielaanvraag, niet-meewerken aan identiteitsvaststelling). Tevens werden de mogelijkheden tot detentie van asielzoekers uitgebreid, zelfs in gewone gevangenissen en wordt de mogelijkheid om te studeren aan banden gelegd. Nog is er sprake van dat asielzoekers kunnen worden ingezet voor gemeenschapdienst.

In zoverre de aangehaalde mediaberichten ofwel dateren van enkele jaren geleden ofwel handelen over de ruimere groep van migranten of afgewezen asielzoekers, acht de Raad deze allereerst niet langer of alleszins minder relevant dan het door verweerder aangehaalde AIDA-rapport dat specifiek handelt over verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders.

De Raad leest in het AIDA-rapport (p.184) dat verschillende belanghebbenden en mediaberichten bekritiseerden dat Duitsland geschoolde arbeidskrachten in het buitenland zoekt, terwijl veel asielzoekers opgeleid en bereid zijn om te werken, maar dit bij wet is verboden. Daarom werd voorzien dat asielzoekers in opvangcentra al na zes maanden kunnen werken en na drie maanden voor zij die buiten de opvangcentra verblijven. In november 2024 heeft de federale regering een wetsontwerp in die zin ingediend en het parlement heeft de wet daarna aangenomen. Verzoekster toont verder niet aan dat zij zich bevindt in een van de situaties waarin haar sociale rechten of uitkeringen kunnen worden ingeperkt. Ook inzake de wetgeving inzake detentie en verwijdering, blijft zij in gebreke de relevantie ervan in haar concrete situatie aan te tonen. Zij toont zo niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder onder artikel 12 van de Dublin III-verordening enig risico loopt op detentie. De aangehaalde informatie kan andermaal nog niet wijzen op systeemfouten in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming.

3.3.13. De conclusie is dan ook dat er over de Duitse procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming vele pagina's kunnen worden geschreven met opmerkingen zoals het AIDA-rapport duidelijk maakt. Echter komt een genuanceerd

beeld naar boven en blijkt niet dat er op dat vlak sprake is van structurele tekortkomingen. Verzoeksters andersluidend oordeel kan niet worden gevolgd.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de volgende afwegingen in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn: *“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

3.3.14. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoot, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland.

3.3.15. Nu enerzijds niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest en anderzijds verzoekster ook op individuele gronden niet aannemelijk maakt dat zij bij overdracht aan Duitsland dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren en evenmin dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

3.3.16. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste appreciatiefout of een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht evenmin.

3.3.17. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 1 tot en met 3 van het EU-Handvest en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet betreft, dient afsluitend te worden gesteld dat verzoekster niet duidt op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit deze artikelen zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek van de vereiste toelichting, onontvankelijk. Eenzelfde geldt waar verzoekster voor het eerst in haar verzoek om voorlopige maatregelen nog de schending aanvoert van artikel 26 van de Dublin III-verordening.

3.3.18. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstige middelen werden ontwikkeld tegen de bestreden beslissing, volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

I. CORNELIS